

Dagboek 1 5-8 januari 2017

Dit is het eerste deel van het reisverslag van ons 22^e werkbezoek aan Cambodja. Het is op de kop af 10 jaar geleden dat we voor de eerste keer afreisden naar het Verre Oosten. In januari 2007 gingen we als begeleiders van Diny van Bruggen, de oprichtster van Stichting De Brug, mee naar haar tweede vaderland Cambodja. Ze was toen ernstig ziek en ze wilde heel graag nog één keer terug om afscheid te nemen van haar Cambodjaanse vrienden.

Aankomst op het vliegveld in Phnom Penh in januari 2007, nu 10 jaar geleden.

Het werd voor ons een onvergetelijke reis in meerdere opzichten. Ten eerste was het een kennismaking met Azië waar alles anders is dan in onze eigen omgeving. Ten tweede maakten we kennis met schrijnende armoede en doodzieke en stervende mensen en kinderen. Diny heeft ons, voor zover haar beperkingen dat toelieten, ons laten zien waarom zij hier aan het werk is gegaan.

En natuurlijk, we hadden haar boeken gelezen, haar werk gezien op foto's en films, maar pas toen we het met eigen ogen zagen, begrepen we wat hier gebeurde en hoe groot de nood was. En wat een prachtige organisatie zij hier had opgezet. Met een groep vrijwilligers die op de hoogte was van de situatie in de dorpen en hulp bood aan de arme en vergeten groepen Cambodjanen. Dit prachtige werk, Diny noemde het haar 'kind', moest worden voortgezet als ze het zelf los moest laten. Ze was, zoals ze het zelf noemde, op zoek naar pleegouders voor haar kind.

Toen ze kwam met haar vraag of wij die taak wilden vervullen, hebben we heel eerlijk gezegd, dat we daar niet toe in staat waren. Hoe konden wij haar werk overnemen? Het ontbrak ons aan kennis, wat betreft ontwikkelingswerk, maar ook op medisch gebied. Maar ze zei: ik heb gezien hoe jullie hier bezig waren en ik denk dat jullie het kunnen. En ik hoop dat ik nog tijd krijg om jullie veel te leren.

Die tijd heeft ze gekregen. We kregen wekelijks een avond 'les' bij haar thuis. En ze stuurde ons bij als er iets niet goed ging tijdens de werkbezoeken. Het was immers haar kind waar wij voor mochten zorgen?

We zien het als een bijzondere leiding van de Here dat wij deze taak hebben gekregen. Hij heeft ons gezegend met een goede gezondheid, met plezier in het werk, met goede contacten in Cambodja zowel met christenen als met boeddhisten. We weten ons gesteund door onze kinderen, die weten wat we hier doen. Ze hebben het inmiddels allemaal gezien. En door vrienden, familie en betrokken donateurs. En daar zijn we heel dankbaar voor.

Dit jaar viert Stichting De Brug haar 25-jarig jubileum. Er is in al die jaren veel veranderd. De ziekte aids is niet meer dodelijk, met goede medicatie is het een chronische ziekte, waar je oud mee kunt worden. Het aantal weeskinderen vermindert hierdoor drastisch. Ook de economische situatie van de mensen is verbeterd in die gebieden waar we irrigatieprojecten hebben uitgevoerd. Daarom vragen we ook een eigen bijdrage van de bevolking bij de grotere projecten.

Maar de hulp is nog steeds heel hard nodig. Er zijn nog steeds dakloze gezinnen, mensen die geen schoon drinkwater hebben of genoeg te eten.

Onze hulpverlening is er op gebaseerd om de mensen uiteindelijk zelfstandig te maken en ons overbodig. Daarvoor is nog een lange weg te gaan, maar we hebben die weg wel ingeslagen. En het werkt!

We hopen jullie de komende weken ook hiervan weer verslag te doen in deze dagboekenserie.

Heenreis

We vertrokken vanuit een winters Nederland, er lag zelfs een dun laagje sneeuw op het station in Hardenberg! En ons vliegtuig kreeg een warme douche omdat de vleugels bedekt waren met een laagje ijs.

De vlucht ging dit keer via Zuid Korea, we maakten een tussenlanding in Seoul en vlogen met een uur vertraging naar Phnom Penh, waar we om half 1 's nachts (!) arriveerden. Ondanks dit late uur werden we afgehaald door Kuong, Kia en zijn vrouw Nyda, Gerjan en Raksme.

Het is goed om even een paar dagen te hebben om te acclimatiseren en ons weer thuis te voelen op onze kamer in het Spie-en kantoor.

Op zondag gingen we met Gerjan en Raksme naar de kerk, de ICF. De Amerikaanse dominee (met een Nederlandse naam) konden we slecht verstaan. Maar we zongen mooie liederen.

De temperatuur is in deze maand bijna aangenaam te noemen. De temperatuur komt niet boven de 30 graden uit en het waait af en toe een beetje.

Uit Nederland krijgen we winterse plaatjes toegestuurd, prachtig om te zien!

Morgen gaan we van start met een bestuursvergadering en dinsdag hopen we al gasten te verwelkomen. Tot dan!

Frits en Beja